Ч. 282 Второк 19 (31) грудня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Соймъ краєвий.

(1. засіданє з дня 28 грудня)

По богослуженях після обох обрядів в суботу перед полуднем зібрали ся посли по 12 год. в Палаті соймовій, а Є. Ексц. п. Намістник кн. Санґушко подав до відомости Палати, що Є. Вел. Цісар іменував Є. Ексц. ґр. Станіслава Бадені'ого Маршалком краєвим, і в тім характері представив его Палаті. П. Маршалок зложив відтак приреченє. Опісля подав Є. Ексц. п. Намістник до відомости, що заступником Маршалка іменований Є. Емін. Кардинал Сильвестер Сембратович.

Є. Ексц. п. Маршалок, ґр. Бадені, сконстатувавши, що єсть комплет, відкрив засіданє і покликав на секретарів послів: Слонецкого, Здислава Тарновского, Каратницкого і Станіслава Незабитовского.

Бесіда Є. Ексц. п. Маршалка.

Є. Ексц. п. Маршалок ґр. Ст. Бадені забравши відтак слово промовив:

Висока Палато! Іменований Найяснійшим Паном, нашим Цісарем і Королем, маршалком галицкого Сойму мою честь повитати панів найсердечнійше і прошу поки що о вирозумілість, взгляд і підпору для сповненя почливаючих на мені обовязків, а прошу заразом Високу Палату приняти від мене увіренє, що доложу всяких сил, щоби зискати з часом то довірє Сойму і цілого краю, яким тішили ся мої попередники, а передовсім той, котрий безпосередно передомною займав се місце.

Займати крісло маршалкivске безпосередно по маршалку Санґушкі єсть трудно, а в однім лиш напрямі лекше.

Трудно, бо тішив ся виїмковою симпатиєю і довірєм краю, бо его індивідуальність була улицетворенем такту, обєктивности і проникаючого знаня краю, его потреб і характеру, а від его публичного діланя віяло тим теплом, котре уділяло ся й другим.

Улекшену задачу виджу в тім, що він показав дорогу, по котрій треба поступати, щобы позискати довірє Сойму і краю.

Уважаю злишним увіряти Вис. Палату, що в проводі нарад Сойму буду придержувати ся найточнійшої безсторонности, а свободи слова в границях реґуляміну певно не буду спиняти. Однакож думаю заразом, що відповім бажаням Сойму і краю, коли буду старати ся, щоби короткий час, призначений для нарад Сойму, як найбільше визискати, а тим самим улекшити успішну діяльність Сойму. Може то стати ся при добрій воли, через відповідний розклад часу, через ревну, хоч признаю, нераз томливу працю і через живу, а постійну участь всіх членів поодиноких комісий в нарадах комісийних.

Прошу Вис. Палату в тім взгляді о особливу підпору, а нічо більше не підносить поваги Сойму, не скріпляє успішнійше довіря краю до Сойму, як коли в часі сесий соймових присьвятимо всі весь на час постійно і усильно для сповненя тих задач законодайних і адміністрацийних, котрих край від нас ожидає.

Яко предсідатель Виділу краєвого буду старати ся, щоби Виділ краєвий був як доси вірним сповнителем волі і ухвал Сойму що-до їх змісту і духа.

Більшаючі з кождим днем аґенди суть причиною, що адміністрацийна задача Виділу краєвого єсть тепер тяжша і труднійша, а то тим більше, що средства, котрими розпоряджаємо, котрих від Сойму можемо жадати, мусять бути примінені до фінансового стану краю.

Енерґічна, ощадна, запопадлива, а від шкідливої рутини вільна адміністрация, може однакож після мого мнїня, в границях средств матеріяльних, якими нині розпоряджаємо, дати раду тій задачи.

Спільне діланє Маршалка краєвого в тім напрямі уважаю за его перший обовязок в границях прислугуючих єму прав. Маю намір оглядати особисто всї заведеня, школи і більші роботи, стоячі під зарядом Виділу краєвого і користати з тої нагоди, щоби увійти в особистий контакт з Радами повітовими, до чого привязую велику вагу.

Адміністрация Виділу краєвого єсть нині майже на кождім поли в тісній звязи з адміністрациєю повітовою, а успішні вислідки адміністрациї краєвої зависять в дуже многих случаях від степеня точности і докладности, з якою Ради повітові сповняють задачу, яку взяли на себе добровільно або в силу законів.

Тому то почиваю на Виділі краєвім обовязок пильнувати безустанно того, щоби Ради повітові могли дати раду передовсім своїм обовязкам і сповняли їх, як треба.

Здає ся мені, що пізнавши відносини на місци буду міг бути пожиточним радою, вказівками та ініциятивою, а може буду міг додати житя і тепла там, де би его нестало, а взглядно дам нагоду Виділови краєвому завести способи заради, де би того була потреба.

По руски: Витаю сердечно послів рускої народности — не потребую їх увіряти, що можуть числити не лиш на мою обєктивність,

Різдвяні сьвята на лїсничівці.

(З даньского — Софуса Бавдіца).

(Конець).

— Треба ще лиш розвідати, коли они сходять ся — говорив Йохумзен на другий день сам до себе, і длятого о скілько можна не спускав Іди з ока, а лїсничий застав его кілька разів сам на сам з Ідою і в курнику і в кухни. По сніданку запросив его лїсничий на партию шахів до своєї комнати, а коли гра скінчила ся, не було Іди вже давно дома, пішла, розумієсь ся, до жінки побережника Ганзена.

Слїдуючого дня було польоване з нагінкою.

— Хочеш дійстно, Йохумзен, щоби тобі дати рушницю? — спитав лїсничий? — Ти короткозорий, то можеш легко наробити якого нещастя.

— Якого нещастя? Я через оба послїдні вечери, коли ляг спати, учив ся з книжки „як набивати рушницю і як з нею обходити ся“, а що-до того, що я не довиджую, то я заложив собі аж дві пари очиць!

Відтак пішли они на зборне місце, де вже було цїле мисливске товариство, що складало ся з чотирох чи пятьох найблизших знакомих.

— А де-ж ваш син? — стали всї допитувати ся здивовані. А лїсничий хоч нерадо мусів відповідати всїм, як давнійше, відтак станув до першої нагінки.

Підчас тої убили насамперед лиса.

Йохумзен стояв на вузонькій доріжцї межи густою сосниною і силував ся як міг дивити ся добре крізь подвійні очцї. Нараз щось зарушало ся перед ним, соснина розхилила ся і показав ся сернюк, котрий споглядав спокійно на него своїми великими, розумними очима. Йохумзен підняв поволи рушницю, роздав ся вистріл і красне звіря перевернуло ся тай перестало жити.

— А бодай же тебе! — сказав лїсничий коли на то прийшов. — То ти убив сернюка?

— А хто-ж би инший его убив?—спитав Йохумзен, як би чогось розважав.

— Ну, так — але то менї все-таки не може поміститиси в голові — відповів лїсничий і став відтак оглядати сернюка, обернув его і придивив ся єму добре: весь набій пішов єму в само серце.

— Ну, певно, що ти его убив.

І Йохумзен став ся того дня славним. Але вечером, коли вже лягали спати, відозвав ся лїсничий до него: Але той сернюк єсть для мене і буде все-таки загадкою!

— А то чому?

— Я тобі признаю ся чому: пpецї годї було менї повірити тобі житє й тїло моїх ближнїх і тому дав я тобі лиш слїпі набої — без шроту — як же ти міг убити такого сернюка?

— Гм — замуркотів Йохумзен — коли ти признав ся, то годить ся і менї признати ся: я таки зовсїм не стріляв, я лиш підніс поволи рушницю, щоби добре змірити ся; але заким я потягнув за язичок, вже хтось стрілив зпоза мене, а сернюк і перевернув ся!

— Пек сему! та чейже на польованю не було нїякого злодія! То справдї якась загадка!

— На сьвітї, бачиш, єсть не одна загадка, та й в твоїм лїсї діє ся щось такого, що тобі би й не приснило ся. — Добранїч Вінґе!

*

— Що-чувати — спитав Йохумзен на другий день Іду дуже щирим голосом — як же мала ся вчера жінка побережника Ганзена?

— О, дякую, вже їй полекшало — відповіла Іда зовсїм спокійно.

— То вже не підете до неї?

— Чому нї? піду!

— А коли, єли можна спитати?

— Ну, тогди, як знайде ся час до того.

Потім пішов Йохумзен до огорода, закурив собі люльку і став роздумувати. Зайшов аж в найдальший кутик, в той, що був найблизший коло лїса, і там побачив случайно виразне „12“, виписане на сьвігу.

— Ага! — подумав собі. — Тепер я вже на тропі! Добре Вінґе каже! Снїг не одно

але й на то, що на становища Маршалка краєвого позістану вірний тим засадам і тим чувствам, котрі яко посол в сїй Палатї нераз висказав, і котрі я консеквентно приміняв в малім крузї дотеперішної моеї дїяльности.

Проґрама, на підставі котрої переважна часть руских послів увійшла до сего Сойму, проґрама, котра в послїднім Соймі і в цїлім краю знайшла живе признане, улекшить певно в кождій окремій справі порозуміне межи послами рускими з польскою більшостию, а не сумнїваю ся і горячо того бажаю, щоби узасаднені жаданя послів руских, в напрямі до нормального розвою рускої народности в сїм краю, Сойм прихильно розслїдив і в границях можности увзглядняв.

По польски: Не можу однакож не додати, що рівно-ж горячо бажаю, щоби руска суспільність, не зрікаючи ся зовсїм узисканя того, що для розвою народности рускої уважае за потрібне, уміла однакож і признати, що Сойм як-раз в послїдних шести роках скористав з неодної нагоди, щоби заявити свою дбалість для культурного розвою народности рускої.

Дальше говорив Є. Ексц. п. Маршалок о роботах Сойму. Заким будемо могли подати дословний дальший зміст бесїди Маршалка і Є. Ексц. п. Намістника, мусимо бодай коротенько подати хід нарад першого засїданя.

Бесїда Є. Ексц. п. Намістника.

По Маршалку промовив Є. Ексц. п. Намістник кн. Санґушко. Бесїдник зазначив передовсїм, що правительство в кождій суспільности повинно бути рішуче і сильне і що з прав та обовязків, які признае правительству закон, не упустить нїчого. Орґани правительства мають і повинні мати вплив на суспільність, і о той вплив буде він старати ся, о скілько то буде опирати ся на пошанованю, на котрий ті орґани повинні заслугувати. П. Намістник увіряв, що буде старати ся, щоби відносини властий полїтичних до автономічних, позіставали і дальше не змінені, не лиш у Львові, яко осередку краю, але також і в цїлім краю. До руских послів сказав п. Намістник:

Послів рускої народности витаю тут окремо і можу їх увірити, що можуть ожидати від мене як найсовістнїйшої справедливости і підпираня розвою рускої народности. В часї мого короткого урядованя могли вже переконати ся, що мое поступоване супротив рускої справи есть ясне і щире; кілько разів стрічу ся з обявами партийної пристрасти як при вічу, буду еї здержувати — служачи в данім случаю і радою, котрої коли-б були послухали, як в справі депутациї до Найясн. Пана, було би може на тім лїпше вийшло достоїнство руского народу.

Відтак говорив п. Намістник о справах шкільних, о еміґрациї, о фонді пропінацийнім та заповів предложене проєкту закона конкуренцийного.

Провірене виборів.

Опісля приступлено до провіреня виборів і Палата признала важними вибори слїдуючих послів з курзї громад сільских: ґр. Ст. Бадені'ого, з пов. каменецкого; Гошарда, з бохеньского; Барвіньского, з брідского; Бернадзїховского, з бжеского; Цїлецкого, з бучацкого; Андр Потоцкого, з хшанівского; Пузини, з чесанівского; Ів. Бойка, з домбровского; Тишковского, з добромильского; о. Небиловця, з долиньского; Охримовича, з дрогобицкого; А. Голуховского, з гусятиньского; Ів. Дати, з яслиского; Шептицкого, з яворівского; Окуневского, з коломийского; Ф. Залеского, з косівского; Меруновича, з львівского; Жардецкого, з ланцутского; о. Мандичевского, з надвірняньского; Костгайма, з ниського; Ст. Поточка, з новосанчівского; Варжехи, з пільзненьского; Савчака, з підгаецкого; Ром. Потоцкого, з перемишляньского; Фр. Єнджейовича, з равского; Яклиньского, з рудецкого; Вахнянина, з сокальского; кн. Санґушка, з тарнівского; Ольпіньского, з теребовельского; Хамца, із залїщицкого і Шведа, з живецкого. Крім того признано важними вибори 49 послів з більших посїлостий, міст і палат торговельних.

Заява пос. Барвіньского.

По провіреню виборів посольских зложив пос. Барвіньский слїдуючу заяву: Рускі посли вступаючи до Вис. Сойму уважають за свій обовязок зложити слїдуючу заяву:

Іменоване Є. Емін. галицкого Митрополита, дра Сильвестра Сембратовича кардиналом уважають рускі посли за вираз Найвисшої волї Апостольскої столицї і Корони що-до рівноуправненя рускої Церкви і рускої народности з иншими обрядами і народностями в краю і державі і приймають то Найв. відзначіне першого князя рускої Церкви з чувством щирої вдячности.

Рускі посли уважають з а л а г о д ж е н е р у с к о ї с п р а в и на основі повного рівноуправненя за справу пильну і далеко сягаючу для інтересів держави, а особливо краю, бо лиш тим способом може бути переведене згідне уложене відносин, межи обома краєвими народностями, котрих сили мусять звернути ся до економічного піднесеня краю і охорони нашого селяньства перед економічною руїною.

Признаючи конечну і пильну потребу такого залагодженя межинародних відносин в краю, не можуть рускі посли поминути нагоди, щоби не висказати глубоко відчуваного жалю з причини неприхильного становища супротив рускої народности при послїдних виборах до Вис. Сойму як центрального комітету, яко виразу більшости соймової, так і неправильного поступованя орґанів правительственних в многих повітах навіть супротив народно-руских кандидатів, чим покривджено права рускої народности і уменшеня еї репрезентациї законодайної у Вис. Соймі краєвім.

Яко репрезентанти і конституцийні заступники народу руского в Галичинї, уважаємо ся зовсїм управненими старати ся о як найскорше і справедливе залагоджене потреб народних руского народу і будемо брати участь в позитивних працях соймових. Однакож яко случайна меншість народовцїв у Вис. Соймі краєвім застерігаємо ся против майоризациї в справах национальних, позаяк ми мусїли-б витягнути з того конечні консеквенциї що до нашого становища і участи в працях соймових.

Посїм промавляв пос. О к у н е в с к и й іменем своїх приятелів полїтичних і виступив против мішаня ся до внутрішних справ руских і против послїдних виборів.

зрадить! То Іда написала, бо як записувала покладки в курниках, коли я там був з нею, то закінчила число 2 таким самим закрутасом!

Коли відтак глянув поза пліт, то побачив богато слїдів, що ішли з лїса і до лїса: не що иншого, лиш то невидимий любчик ходив сюди звідувати ся, о котрій годинї може зійти ся з него.

На чверть години перед дванайцятою сидів вже Йохумзен укритий в соснинї. Саме перед дванайцятою почув він кроки з правого боку, пес прибіг до его криївки, почав вітрити і погавкувати, але якийсь хороший мужчина, що ішов зараз за ним, крикнув на него: Будеш ти тихо, Тіппо-Тін!

За хвильку потім почулись кроки з лївого боку, і таки на правду — з'явила ся Іда. Она кинулась молодому мужчинї на шию, а Йохумзен добре рахував: раз, два, три — поцїлували ся три рази, а відтак Іда відозвала ся: Ледви чи вже буду могла сходити ся з тобою, бо той поганий, старий Йохумзен ходить слїд в слїд за мною та все мене випитує.

— Ого, може він вже що покмітив! — відповів мужчина. Коби ти була виділа его вчера на польованю. Я був при кождій нагінцї і нїхто мене не видів, лиш побережник Ганзен. При першій нагінцї станув я за Йохумзеном в соснинї і застрілив ему перед носом сернюка, заким він ще рушницю приложив до ока.

— Та як же ти міг на таке зважити ся! — сказала на то Іда і розсьміяла ся.

— О, то була ще більша сьмілість, як то, що я на сьвятий вечер дав тобі знати двома вистрілами перед самою лїсничівкою о моїм приїздї, так, як то я тобі писав!

— Та й то була також велика нерозвага! Або той Тіппо-Тін, що все тебе держить ся — треба що-б ти був осторожнїйший.

— Хиба-ж було менї лишити ся в Копенгазї?

Пара щезла, Тіппо-Тін і собі за ним, а Йохумзен підоймив ся із своеї невигідної криївки та аж тряс ся, так був змерз. Але тепер вже знав цїлу загадку: то нїхто инший лиш син лїсничого. Гордий з того, що уміе так добре тропити, вернув Йохумзен на лїсничівку. Там показав ему лїсничий лист, що дістав від свого сина.

— Від твого сина з Копенгаґи? — спитав Йохумзен здивований.

— Ну, та-ж з Копенгаґи. Працї маю лиш одного сина!

— А вільно подивити ся на куверту?

— Чи не збираеш ти може марки?

— Нї, але — таки правда, лист висланий оногди з Копенгаґи!

— Пише, що перебув сьвятий вечер досить весело у тїтки Клявзенової, і що впрочім пильно учить ся.

— Гм — замуркотїв Йохумзен здивований. — То хиба не він!

— Що ти кажеш?

— Ог так собі, нїчого!

Але пізнїйше відозвав ся Йохумзен нараз нї з сего, нї з того: Чуєш, Вінґе, як виглядае той син пан-отця?

— Господь знае, чого він так тебе обходить! Ог звичайно собі баран.

— Але він молодий, високого росту, хороший — чи з него стрілець?

— А вже-ж; менї здае ся, що то він менї збитки робить!

— То хиба він застрілив того мого сернюка, але він ходить на засїдку, чи як то каже ся, ще й на иншу звірину!

— От, плетеш! Може то він Тіппо-Тіпа застрілив!

— Нї, не застрілив! Але завтра можеш сам всему придивити ся.

Більше не можна було видобути з Йохумзена нїчого.

*

Слїдуючої ночи упав знову сніг, а Йохумзен був ще перед снїданком в огородї. Таки правда, Іда була вже тут, бо видко було еї слїди а на тім самім місци, де перше, було написане на снїгу „11“ зовсїм виразно.

— Чуєш Вінґе, хочеш побачити твого лїсного злодія? — спитав Йохумзен лїсничого, коли той встав.

— Іди геть з твоїми злодіями! Та як?

— Річ проста, коли підеш зі мною о пів до одинайцятої.

— Не можу, бо маю зійти ся о 12 в „Нoресков“ з двома побережниками.

— А коли ж вернеш ся?

— Може коло першої.

— Добре, то я напишу злодієви, щоби не приходив перед другою.

— Хиба ти вже з ним переписуеш ся?

— А вже-ж. Іди ти лиш до Нoресков!

Йохумзен пішов відтак до огорода, затер палицею на снїгу „11“ Іди а на тім місци написав „2“ з таким самим закрутасом, як писала Іда.

— Зле стало ся! — подумав собі відтак Йохумзен. — Она прийде о 11 а его не буде, а коли він прийде о 2, то знов еї не буде.

Отже рішив ся скоро, приступив до Іди, моргнув на ню загадочно, а відтак і шепнув довірочно: Я мав вам сказати, що „він“ не може прийти о 11, лиш о 2 годинї.

Коли-б була упала яка бомба, то Іда не була би більше здивувала ся. Почервонїла ся цїла а відтак спитала: А то-ж що — звідкиж пан професор то знають?

— То моя тайна — відповів Йохумзен і утїшив ся дуже своєю проворностию.

— Та-ж він мусить від'їзджати поїздом о 1 годинї — відозвала ся тогди Іда.

— Так? а він менї того не казав. Видко, що відложив свій від'їзд.

Заким Йохумзен вибрав ся з лїсничим на засїдку, пішов ще до огорода, переконати

Перегляд полїтичний.

Перше засїдане ческого сойму, котре відбуло ся дня 28 с. м., зазначило ся тим, що молодоческі посли виступили демонстративно підчас бесїди намістника ґр. Туна з салї. Перед тим ще заявив пос. Енґель, що він і его приятелї не хотять слухати бесїди намістника і що своє становище вияснять при дебатї буджетовій.

З Петербурга доносять, що там розійшла ся чутка, що міністер царского двору, кн. Воронцов Дашков, має уступити а на его місце прийде або кн. Вяземский, або Ґаліцин. Кажуть, що й Побідоносцев має уступити, але коли б на его місце прийшов ґр. Ігнатєв з Кіева, то зміна не була би велика і важна.

Новинки.

Львів дня 30 грудня 1895

— Торжественне отворенє Сойму попередили, як звичайно, богослуженя в львівских архікатедральних храмах. В церкви сьв. Юра відправив богослуженє крил. архипресвитер о. Андрій Білецкий, в архікатедральнім костелї крил. кс. Павловский. В обох храмах зібрало ся на богослуженя поважне число послів.

— Новий суд повітовий в Отинії. Ц. к. Міністерство судівництва розпорядженєм з дня 21 падолиста с. р. установило новий суд повітовий в Отинії. До того суду будуть належати громади: Бабянка, Грабич, Красилівка, Кривотули н. і старі, Отинїя, Угорники, Виноград, Ворона і Закрівці з округа повітового суду в Тисьменици; Богородичин, Гостів, Константинівка і Торговиця з округа повітового суду в Товмачи; Голосків, Молодилів, Найдорф, Скопівка і Струпків з округа повітового суду в Делятинї. День розпочатя дїяльности новогу суду буде оповіщений пізнїйше.

— Посьвященє лат. епископа кс. Вебера відбуло ся в недїлю рано в костелї архікатедральнім при великій участи духовеньства, достойників і народу.

— Руский театр, що давав представленя у Львові, виїздить звідси до Сокаля і дасть там перше представленє дня 1 сїчня 1896.

— На пять стипендий по 100 зр. річно з фонду бл. п. о. Петра Целевича, пароха в Викторові, розписав управляючий совіт „Народного Дому“ у Львові конкурс з речинцем до 31 сїчня 1896 р. Свояки основателя будуть мати першеньство. Поданя треба вносити на руки дотичних дирекций шкільних.

— „Коломийский Боян“. Дня 13 грудня відбули ся перші загальні збори співацкого товариства „Коломийский Боян“ при численній участи рускої публики. На голову зборів вибрано пенс. радника і адвоката п. Ільницкого. П. Ільницкий в довшій промові зазначив передовсїм силу і значінє пісні рускої для нас Русинів. По поясненю статутів вписало ся 50 членів а потім приступлено до вибору виділу і вибрано: головою радника і посла Тита Заячківского, заступником голови о. К. Кульчицкого, дірiґенткою панну Савчиньску, дірiґентом о. Т. Курпяка, касиєром і біблїотекарем п. Незвецкого, писарем п. Р. Левицкого а заступницею п. Кисїлевску.

— Стан холєри в краю змінив ся лише о стілько, що в Бракули новій, теребовельского повіта, занедужала дня 27 с. м. одна особа, так що лишило ся в лїченю двоє недужих.

— Огнї. В суботу перед 10-ою годиною вечером вибухли у Львові майже рівночасно три огнї, а то: в ринку в склепі Елїзи Оффе, на Городецкій улици під ч. 36 деревляний будинок, де мешкав сторож каменицї і в домі при ул. Ягайлоньскій ч. 7, де від коминового огня займили ся бальки. Найбільшу шкоду зробив огонь в склепі Елїзи Оффе. Висланий на місце комісар полїциї п. Лисаковский сконстатував, що той склеп був заасекурований в тов. „Адріятика“ на 16.000 зр. однако полїса утратила свою важність дня 15 с. м., бо не була відновлена. Властителї склепу кажуть, що згоріло їм товару за 20.000 зр.

— П. В. Шмідт властитель Скольoго і державець лїсів митрополитальних в Перегиньску подарував 5.000 зр. на руки Єго Ем. кардинала Сембратовича до розпорядимости на культурні цїли руского народу. Покликавши тіснїйший кружок Єго Ем. кардиналом розпорядив розділити той щедрий дар як сьлїдує: 3.000 зр. на Інститут сьв. Йосафата, 1.000 зр. на монастир Сес. Василянок у Львові, а 1.000 на фонд неофитів і конвертитів.

— Красний приклад. З Топорівців на Буковинї пише селянин Іван Пригар, член тапошної читальнї, як его по пожарі спомогли члени читальнї. Гарний се приклад, як один другому помагає. Коли хата Пригора згоріла, то чорновский дїдич Розеншток дарував Пригарови дерева ялового чвертку, котра вартувала з 20 зр. 50 кр. Добрі люди Василь, Сандик, Панасій і Григорій Ілащуки, Онуфрій Василашко, Семіон Федорець, Домітраш Макаренко Ґеорґіїв привезли то дерево, а Іван Гарасим Ґеорґіїв дав 15 снопів трощі і дві крокви. Іньші, Сандик Двірничук, Григорій Козуб, Гнат і Митро Ілащуки дали Пригарови то крокви, то двері, то дерева. Се самі братя з читальнї. Такий то гарний приклад дали читальники топорівскі. А ми ще радимо від себе, аби люди асекурували свої хати; коштує то не богато, а обезпека єсть. Стереженого Бог стереже.

— Велике нещастє лучило ся сими днями на Азовскім мори в Росиї. Именно 800 рибаків на 100 санках дістало ся на кригу леду, котра відорвала ся від берега і понеслась в море. Заряджено зараз всякі средства ратункові, однако ледве половину з них і то з великим трудом удало ся виратувати, решта погибла в мори.

— Стережіть малих дїтий. В Радівцях на Буковинї була одна жінка тяжко хора і лїкар записав їй пастилї. Стан хорої був досить грізний, отже в домі панував переполох, так що нїхто не спостеріг. як дволїтний хлопець з'їв кілька пастиль, записаних лїкарем хорій. Наступили великі корчі і помимо лїкарскої помочи не можна було нещасливу дитину виратувати. Сею справою займив ся суд.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Всхідно-північно-західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1 сїчня 1896 увійде в житє новий зшиток тарифовий ч. 6 містячий в собі цїни єдиничні для поодиноких артикулів, а взглядно для поодиноких реляций перевозу.

Льокальна тарифа товарова часть II. зшиток 1. З днем отвореня руху на зелїзници льокальній Бенешав-Вляшин увійде в житє додаток VII. до тарифи часть II. зшиток 1.

Телеграми.

Відень 30 грудня. Є. Вел. Цїсар принимав вчера нїмецкого канцлера кн. Гогенльоге Авдиенция тревала майже годину.

Константинополь 30 грудня. В послїдних днях вела ся кровава борба коло Цейтуна. Турецкі войска старають ся обступити місто зі всїх боків, але упавший снїг спинив дальші операциї.

Рим 30 грудня. Дефравдант Гаммерштайн, бувший редактор ґазети Kreuz Ztg. приїхав до Бріндізі з Грециї в супроводї нїмецких аґентів полїцийних.

Надіслане.

Від Експедициї: До нинїшного числа долучає ся образковий інсерат о Катрайнера Кнайпівскій каві солодовій.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ся, чи его приреченє відчитано: і дійстно, були знов слїди з лїса і до лїса.

Перед другою годиною сидів вже з лїсничим схований в соснинї.

— Вже давно тому, коли я так сидів на засїдцї — відозвав ся лїсничий.

— Тихо! — шепнув Йохумзен. — Я щось чую! — І майже рівночасно, одно з одного боку, а друге з другого, надійшли ті, на котрих они чекали. Тіппо-Тіп забіг знову в соснину, але вже не гаркав, а той, що з ним ходив, ледви его міг прикликати до себе.

— Що такого стало ся, Ідо, що ти не могла скорше прийти як о другій? — сказав він. Та-ж я о першій мав їхати зелїзницею. Тепер мушу чекати аж до завтра, а завтра знов не відходить пароход до Аргуз.

— Та же ти переказав через професора, щоби я о другій прийшла, бо ти не можеш скорше.

— Я з ним і слова не говорив.

— То страшна річ; видко, що він вже все викрив!

— Я мав би таки не малу охоту застрілити его так як того серзюка.

— Та щоби тобі з того прийшло? Нї, Кнуде, зроби так, як я тебе прошу. І так вже не можеш їхати, ходи домів, скажи татови правду, що ти не міг лишити ся в Копенгазї, а мусів конче сюди приїхати, щоби побачити мене на сьвятий вечер, що ти лиш мене одну любиш, чуєш Кнуде! Та й я вже не можу грати комедиї перед твоїми родичами!

— Нї! Коли мій старий такий упертий, то й я буду. Мама хотїла би була так радо мене побачити, та годї. Тіппо-Тіп, ідеш ти сюди!

Але Тіппо-Тіп лїз чим раз дальше в соснину. Галузь за галузею стала розхиляти ся і наконець показали ся голови Йохумзена і лїсничого.

— Тато! — крикнув молодий мужчина і поступив ся до лїсничого, коло котрого Тіппо-Тіп скакав з радости.

— Професор! — крикнула Іда.

— А так, ми тут оба! — відповів лїсничий спокійно і обернув ся до сина. — Ну, то красно, що тебе взяла охота приїхати сюди на різдвяні сьвята. Я на твоїм місци був би також не сидів в Копенгазї! Але зроби так, як каже Іда — она розумна дівчина — та ходи на лїсничівку. Веселі сьвята мій хлопче.

І коли батько й син подали собі руки, приступила ся Іда до Йохумзена, надумалась хвильку, а відтак обняла его рукою за шию і поцїлувала.

— А що, чи дійстно поганий? — відозвав ся Йохумзен і моргнув. — Дуже добре стало ся!

Відтак ішли всї четверо на лїсничівку. Нараз по дорозї відозвав ся Йохумзен: Скажіть менї, молодий Вінґе, коли ваша ласка, як ви то зробили, що одного дня щезли на снїгу слїди вашої судженої? Я не з цікавости питаю, але було би то менї мило довідати ся.

Кнуд усьміхнув ся і глянув на Іду; Іда спаленїла, але й зараз відповіла: Він нїс мене!

— Ну, він сильний хлописко! — відозвав ся лїсничий. — Але чи не міг би я довідати ся — також лиш длятого, що то було би менї мило — як то було з тим листом, що то ми его перед двома днями дістали?

— Я написав его того дня, коли виїздив з Копенгаґи, і попросив служницю, щоби занесла его на почту другого дня різдвяних сьвят.

Возьми-ж его, Ідо, добре в руки! — сказав лїсничий, бо на него не можна спустити ся!

— О, я того не бою ся, пане лїсничий, чи там свекре — бо вже так треба менї казати! А що він до лїта зробить і іспить, то я вже за то ручу!

Так то стало ся, що на лїсничівцї аж вечером перед новим роком обходили направду веселе різдво.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні **В. Лозиньского** під зарядом **В. І. Вебера.**